

oolt kanda. Kui meile seläbbi mingi süü ei tõuseks! Anna nõu, armas abikaasa, mis meie peame tegema?" Praua vastas kui herra juttu lõpetanud: "Esiteks on tarwis et ma lapsi näha saan, seie peale wõin ma oisust anda: Herra ütles: "Wistist saab teia wiisakas laps siia meele pärast olla; ma ei ollu paljo illusam kui ~~siis ei wõinud kui weike Betti on.~~" Praua silmad akasid põrutama kui ta püümise kombel küsis: "Wai nõnda? miina kardan ehk paljo illusam kui meie enda lapsed. Kui assi sedda wiisi siis ei wõid meie tedda mitte oma kotta wõtta. — Pärast lõunat läksid herra ja praua ühes küllasse. Zooms ja Betti istusid lüwwe pingil. Praua pani lapse teinadust imeks ja ütles lahke sõnaga: "Siia mahajäetud waene-laps! astu miina jure, ma tahan sulle emaks olla. Jätta hä pererahwaga jumalaga, ja tulle miina kaasa." Kui Betti talorahwast tänand ja jumalaga jätnud, wõttis ta Zoomsi käest kinni, üteldes: "Armas Zooms, lähme siis mõisa!" "Mõisa, mõisa?" — pobbises Zooms: "se on õige, Peetrus teggi taewa wärawa lahti." Praua astus kohkudes mõne sammu taggasi ja ütles: "Ei se lähe korda, armas laps! ullo wana-meest ei tohi siia kaasa wõtta, se olleks mulle surmaks kui ma teia mõistmata juttu peaksin kuulma. Betti seisis kahewahel, kord täddi, kord sullase peale wadates. Seal puutus Zoomsi jalg ühe suure pako wasta: "Kas sa olled wässind, waene Betti? küsis ta aleda eälega nõnda kui eile:

oeta, ma tahan sind natuke kanda." Siin wõttis ta puu-rahmu sülle ja kõndis ähkides möda tubba. Se armo näitmine lõhkus Betti süddame, ruttust lastis ta praua käest lahti, akas nuttuga Zoomsi kaelast kinni ja ütles: "Ei, ei, armas Zooms, ei raatsi miina sind maha jätta, nõnda kui siia mind ei olle mahajätnud." Se on wägga kuldowäart, armas laps! — ütles praua: — Jumal oidsko mind teie sõbrust lahutada. Seie peale tingis ta perremehega, lubbas päwarju ja toidu eest auwaste tassuda, kui Zooms ja Betti seie piddid jäma. Praua käskis Betti iggapäw mõisa tulla teiste lastega mängima ja ütles wiimaks weel perrenaisele salamahiti: lasse tüttarlaps kõik majja tööd õpida ja talorahwa riides käia. Talorahwas wõttis wiisaka lapse ja õnnetoma wana-mehe rõemuga wasto.

Mõne päwa pärast kutsuti Betti mõisa, lastele wõersti; teinäl ollid jubba talorahwa ehted. Praua tuli oma kolme lapsega teina wasto: pojja niini oli Eduard, Matilde wanema ja Saara noorema tütri nimi. — Praua ütles: waadake lapsed! seal tulleb se waene-laps, sedda meie surmast peastsime. Olge lahked weike Betti wasto, kes teiega suggulane on. Eduard ütles waljo sõnaga: Terre õnikust, Betti! siia wõid miina obbone olla kui mul lustib kutsari mängida. Miina õed ei taha kumbki obbosed olla, seie pärast pead siia mulle obboseks jäma. Mõlemad tütrid, kes seie sadik pilgesilmi waest-last waadanud, akasid suure eälega naerma ja ei wõtnud Betti lahke